

Когато се разсъмвало, всички сж се разотивали, като сж отнасяли съ себе си отъ свещения огнь. Отъ него се наклаждало въ всѣка кжща. Той е трѣбвало да не се свършва прѣзь цѣлата година, затова славянитѣ, кога сж лѣгали да спатъ, сж покривали на огнището разгоренитѣ дървета съ пепель, за да не изгаснатъ до сутринята.

Макаръ и да сме станали християни, въ нѣкой мѣста у насъ още се пази споменъ за тоя празникъ на нашитѣ прадѣди.



Коньтъ запомнюва привичкитѣ на господаря си.

Единъ офицеръ ималъ хубавъ конь, на който често яздилъ. Той се отнасялъ добрѣ съ него. Единъ пжтъ искалъ да прати подаръкъ на единъ свой приятель, който живѣлъ доста далечко. Той далъ подаръка на единъ младъ човѣкъ да го занесе и, за да стигне на врѣме, далъ му и коня си.

Младиятъ човѣкъ изпълнилъ наврѣме поржката и се върналъ при офицера.

— Другъ пжтъ кога ми дадешъ коня си, трѣбва да ми дадешъ и кесията си, казалъ младиятъ човѣкъ.

— Защо? запиталъ офицерътъ.

— Затова, че вашиятъ конь, щомъ види просекъ, спира се, макаръ да тича силно, и не трѣгва до като не дамъ милостиня. А можете си прѣдстави моето тежко положение, тѣй като у мене нѣмаше нито пара! И азъ попипвахъ джоба си, простирахъ ржка, като че давамъ милостиня, така едва успѣвахъ да накарамъ коня да трѣгне пакъ.

